

הארנב האמיץ

ביער נולד ארנב שפחד מכל דבר. רק ענף על העץ יחרוק, ציפור תקרקר, קצת שלג ייפול מעץ, ונפשו של הארנב כבר בעקבים.

הארנב פחד יום, פחד שבוע, פחד שנה, אבל אחר כך גדל ונמאס לו לפחד.

"אינני מפחד!" קרא בקול רם "לא מפחד מאף אחד! אני ללא פחד וזה הכל!"

התאספו ארנבים זקנים, רצו ארנבונים צעירים, באו ארנבים מבוגרים. כולם שמעו איך מתרברב הארנב בעל אוזניים ארוכות, עיניים מלוכסנות, זנב קצר. שומעים כולם ולא מאמינים למשמע אוזניהם. עוד לא היה ארנב שלא מפחד מאף אחד.

"הי, אתה, בעל עיניים מלוכסנות, מזאב אינך מפחד?"

"לא מפחד מזאב, לא משועל ולא מדוב. מאף אחד!"

זה נשמע משעשע. הארנבים הצעירים פרצו בצחוק, אטמו את פיותיהם בכפות. צחקו הארנבים הזקנים, חייכו הארנבים המבוגרים

"חכה-נא, אחי" חשב הזאב האפור "אתך דווקא אוכל!" והתחיל להתבונן איזה מהארנבים מספר כל כך על הגבורה שלו. והארנבים לא רואים דבר, ומתבדחים כל הזמן. בסוף הארנב הרברבן עלה על גדם עץ, התיישב על רגליו האחוריות והתחיל לנאום: "שמעו פחדנים! שמעו ותביטו עלי! עכשיו אסביר לכם. אני.., אני.., אני..". קולו של הארנב נעצר. הוא ראה את הזאב המביט עליו. הארנבים האחרים לא ראו, והוא ראה ולא העז לנשום. ואז קרה דבר בלתי רגיל. הארנב הרברבן קפץ לגובה כמו כדור, ומרוב פחד נפל ישר על ראשו הרחב של הזאב, התגלגל לאורך גבו, הסתובב עוד פעם באוויר ונתן ריצה כזו שאפשר היה לחשוב שרוצה

שהתנסו כבר בכפות של שועל או בשיניים של זאב ורק בקושי הצליחו להתחמק. איזה ארנב מצחיק! אך, כמה הוא מגוחך! ולכולם נעשה שמח. התחילו לדלג, לקפוץ, לרדוף אחד אחרי שני, כאילו השתגעו כולם. "לא צריך לדבר הרבה" קרא הארנב המתרברב "אם אפגוש זאב, אוכל אותו!" "הו, איזה ארנב מגוחך! אך, איזה טיפש!" כולם רואים שהוא טיפש ומגוחך, וכולם צוחקים ממנו. הארנבים צוחקים ומדברים על הזאב, והזאב כבר קרוב. ביער הלך לו הזאב, הלך בעניינים שלו, נעשה רעב וחשב "טוב יהיה לנגוס באיזה ארנב שמן!" והנה שומע שאיפשהו קוראים בשמו, מזכירים את הזאב האפור. הוא נעצר, הריח באוויר והתחיל להתגנב לכיוון הזה. כבר קרוב מאוד הגיע הזאב אל הארנבים המשתעשעים, שומע איך הם צוחקים ממנו, ובמיוחד הארנב הגדול, בעל עיניים מלוכסנות, אוזניים ארוכות וזנב קצר.

הלכו סביב, הלכו וחיפשו ולא ראו את הארנב
האמיץ. אולי זאב אחר טרף אותו? ומצאו אותו
בסוף. שכב בגומה תחת שיח ובקושי נשם
מפחד.
"אתה גיבור!" קראו כל הארנבים במקהלה "הה,
איזה ארנב! בזריזות שלך הפחדת את הזאב

הזקן. תודה לך אחינו! ואנחנו חשבנו שאתה
מתרברב."
הארנב האמיץ התעשת מיד. יצא מהגומה,
התמתח, צמצם את עיניו ואמר:
"כך חשבת עלי? אך אתם, פחדנים..
מהיום הזה הארנב האמיץ התחיל להאמין
בעצמו שהוא לא מפחד מאף אחד.

לברוח מעורו של עצמו.
הרבה זמן רץ הארנב המסכן, רץ עד שלא נשאר
לו כבר יותר כוח לרוץ.
היה נדמה לו כל הזמן שהזאב רודף אחריו ועוד
מעט יתפוס אותו בשיניו החדות.
בסוף לא יכול היה כבר לנוע, עצם את עיניו ונפל
אומלל תחת שיח כלשהו.
והזאב בינתיים רץ בכוון אחר. כשהארנב נפל
עליו היה נדמה לו שמישהו ירה לו בראשו. והוא
ברח. הרי אפשר למצוא עוד ארנבים ביער, וזה
נראה לו כזה משונה, קצת משוגע.
הרבה זמן לא יכלו הארנבים האחרים
להתאושש. היו ביניהם שקפצו תחת שיחים,
אחרים הסתתרו אחרי גזעים של עצים, עוד
אחרים ברחו למאורות באדמה. אבל אחרי זמן
מה נמאס להם להסתתר ולאט, לאט התחיל
האמיצים יותר לצאת, ואחרים אחריהם.
"מצוין שהפחיד הארנב שלנו את הזאב!" אמרו
כולם "אילו לא הוא, לא היינו יוצאים חיים
מההרפתקה הזו.. אבל איפה הוא? איפה
הארנב חסר פחד?"
התחילו לחפש.